

Blauw: Ardy
Rood: Claudia

23 oktober

Laatste dingen gepakt en het huis redelijk opgeruimd. Gezellig chinees gegeten met de familie. Op schiphol toch nog beenruimte gebieft en op tijd vertrokken.

Exact om 23.35 uur vertrokken. En al snel is deze eerste dag voorbij.

24 oktober

Om 3.45 op Bonaire geland in verband met een storing moeten we wachten in de terminal. "Gezellig" hok met "opzweepende" Mexicaanse muziek. Het is hier behoorlijk warm (28 C) en klam. De reis wordt nu vervelend. Tussenlanding gemaakt op Quayaguil. Bij de landing op Quito denk ik even dat midden op een woonwijk landen. Dit blijkt aardig te kloppen, want er zijn rondom het vliegveld gewoon huizen gebouwd. Er zijn zelfs jongens aan het voetballen op het gras naast de landingsbaan. Ons 1^e hotel staat midden in het nieuwe toeristen & uitgaansgebied van Quito. Nette kamer en een goed douche!

Om 03.45 (8.45 nl) geland op Bonaire, waar het grondpersoneel heeft besloten, dat de kist langer moet blijven staan. We stappen uit en er daalt een warme deken op ons neer. 6.00 (12.30 nl) weer vertrokken op weg naar Quayaquil. Rond 8.00 uur landen we in Ecuador. Nu is het nog maar een half uurtje vliegen. Na het in-en uitchecken vertrekken we. Wat een reis om 09.30 (16.30 nl) landen we op Quito. Op het vliegveld loopt alles voorspoedig, maar de koffer van een reisgenote blijkt nog in Amsterdam te staan. Ook dit zorgt voor vertraging. Om 10.45 zijn we in het hotel. We krijgen vrij kort daarna de briefing door onze reisbegeleider Medardo .

We gaan naar Mitad del Mundo (evenaar) het monument staat volgens de laatste (GPS) berekeningen een paar kilometer te ver. Quito is een grote vieze stad in een langerekte dal (30*55 km) met veel smog. 's Avonds eten we bij de Argentijn (+ 5 Dollar voor een maaltijd + drankje). De vermoeidheid slaat nu toe, dus vroeg naar bed.

Waarna we gelijk doorgaan met de bus naar Mitad del Mundo, waar we met 1 voet op het zuidelijke en 1 voet op het noordelijke halfrond staan. In het park eten we onze eerste ecuadoriaanse maaltijd. We brengen een bezoek aan het bijbehorende museum, waar alle verschillende leefgroepen van Ecuador zijn te bewonderen. De krater die we zouden bekijken, ligt in de mist, dus die slaan we maar over. Terug bij ons hotel hebben we een paar uur voor onszelf, totdat we gezamenlijk gaan eten. We zijn echt doodmoe, dus we gaan even een uurtje slapen. In Nederland is het nu 24.00 uur. Na het eten nog een email gestuurd naar het thuisfront en daarna eindelijk naar bed....

25 oktober

5.30 al wakker (Let Lag). Ik lees nog lekker wat, waarna ik me douche en ontbijt (2.50 dollar). Daarna lopen we nog even door Quito en zien de eerste kolibries. Om 10 uur gaan we met de bus naar Papallacta. We klimmen tot ca. 4.000 meter via een mooie pas. (lijkt wat op de franse hoogalpen). Onderweg stappen we nog uit om naar een bergmeer te lopen. Dit is behoorlijk zwaar door het gebrek aan zuurstof, maar het is de moeite waard. Het uitzicht over het meer is adembenemend. Vlak voor Papallacta moeten we stoppen omdat er een paar kilometer verderop aan de weg wordt gewerkt. Na even 'praten' met de politie blijkt dat er pas na de afslag naar ons hotel niet verder kunnen. We mogen dus langs de file rijden. We eten ongeveer 2 km voor ons hotel bij een forellenkwekerij (prijs/kwaliteit: 9!) Voor 3.50 dollar een glas vruchtensap, cola, een groot bord eten en een toetje.

3.30 (10.30 nl) wakker, weer geprobeerd te slapen, maar 5.30 was de koek echt op. Lekker gelezen en daarna ontbeten. Nog een kleine wandeling door de stad. Vervolgens vertrokken richting Papallacta. Onderweg stoppen we bij een prachtig bergmeer met een bijzonder vegetatie. Vervolgens stuiten op een file door een reparatie aan de riolering. Het oponthoud valt mee, omdat ons hotel nog voor de kapotte riolering ligt, mogen we de file inhalen. Na 10 minuten komen we aan bij een gezellig restaurantje waar ik forel heb gegeten. Een broodje tussen de middag is er hier niet bij. Je krijgt gewoon een volledige maaltijd (voor het geld hoef je het overigens niet te laten 4-8 dollar). Na het eten rijden we nog 5 minuten naar ons resort.

Bij aankomst van de Spa's in Papallacta valt bij iedereen de mond open: Het paradijs bestaat! Wat mooi! Allemaal warmwaterbaden met daaromheen ons cabanas. (luxe hutten met alles erop en eraan). Tegen 16 uur beginnen we aan een wandeling langs ene waterval met veel begroeiing. Ondertussen begint de nevel langs de bergen het dal in te trekken wat het hier heel mysterieus maakt. Tussen de nevel door hebben we nog een uitzicht op een met sneeuw bedekte vulkaan. Zeer indrukwekkend. Als we terug komen van de wandeling duiken we de spa's in. In het donker en de dampen boven de spa's en de weinige verlichting is het een heel romantisch sfeertje. We eten nog wat en gaan op tijd naar bed (21.30).

Een prachtige locatie met leuke houten cabins en heerlijke thermale baden. Samen met onze reisleader maken we een wandeltocht langs een waterval door de prachtige natuur. Als we terugkomen trekken we gelijk onze badkleding aan om heerlijk te ontspannen in de baden van 30 – 60 C. Met zachte tintelende regendruppels op onze huis is dit een fantastische ervaring. Daarna weer heerlijk gegeten en ging echt om 21.30 het licht uit. Jammer dat we hier maar 1 dag blijven.

26 oktober

Om 3.30 uur ben ik alweer wakker en lig te woelen tot 6 uur. We springen nog even de spa's in om met de opkomende zon wakker te worden. Dit is echt zo mooi! Claudia en ik zitten allebei in het warme bad met een grijns van oor tot oor. De zon schijnt nu alleen nog maar op de sneeuw van de vulkaan. Daar kun je naar blijven kijken, het werkt betoverend. Ik heb ook al midner last van de hoogte doordat we nu lekker ontspannen.

Vanochtend toen het licht werd, gelijk opgestaan om bij het krieken van de dag nog te genieten van de warme baden voor onze cabin. De mist is weg en we hebben een prachtig uitzicht over de besneeuwde vulkaantoppen. De zon zakt langzaam in het dal, dit is echt genieten.

De reis van Papallacta naar de jungle is zeer vermoeiend. Op een paar stukje asfalt op beton na rijden we alleen maar op zand, modder of grind. Bij een riviertje onderweg draaien we met de groep een picknick bij een rivier in elkaar. Er zijn hier veel kinderen die net zo nieuwsgierig naar ons kijken als wij naar hun. Ze krijgen de restanten van onze picknick. Ze smullen hier heerlijk van. Na de hobbelige rit stappen we over op bootjes die ons naar de lodge in de jungle brengen. De 'Liana Lodge' is wederom weer een paradijsje. Alleen dan zonder elektriciteit. We hebben een prima hut op palen met alleen maar horgaas als ramen. Door de bomen van de jungle hebben we uitzicht op de rivier. Prachtig! De geluiden van alle beesten en insecten zijn heel indrukwekkend, maar ook een beetje beangstigend. 's Avonds lopen in het donker met een zaklamp naar het "restaurant" (en weer terug). Toch wel griezelig. 's Nachts word ik wakker van alle geluiden uit de jungle en zie ik bij ons in de nok van onze hut vuurvliegjes rondzwermen, prachtig om naar te kijken.

Na een heerlijk ontbijt vertrekken we om 9.00. We hebben vandaag een lange busrit voor de boeg. Onderweg maken we wandelstops in het nevelwoud. We dalen af van 3200 m. naar 600 m. Om 17.30 arriveren we per long tail boat via een rivier bij onze lodge midden in de jungle. Wat overweldigend. Prachtige huisjes, waar we een stapje terug in de tijd gaan. Wel stromend water (hoe is het mogelijk), maar geen elektra. Die avond spoel ik het reiszweet van lichaam onder een douche met naast mij een kaarsje om nog wat te kunnen zien. Na een gezellige avond met groep, val ik met de fantastische jungle geluiden op de achtergrond in slaap.

27 oktober

Na een slap ontbijt beginnen we met onze laarzen aan een wandeling/ trektocht door de jungle. We zien veel mooie bomen en planten, maar zien zeer weinig dieren. Bij een mooi uitzichtpunt over de jungle haakt een deel van de groep (waaronder Claudia) af en gaat terug omdat het echt loodzwaar is. Ik ga met de rest door, maar eigenlijk heb ik het ook wel gezien. Na een paar uur jungle lijkt alles op elkaar. Wat nog wel de moeite waard is, is de lunchpauze op een strandje aan de beek in de jungle. Helaas lopen bij mijn laarzen bij een oversteek vol met water. Nu is het vervolg van de tocht nog zwaarder. We eindigen de trektocht bij Amazonica; een opvangplek voor dieren die gewond zijn of uit de illegale handel zijn gehaald. Heel leuk om rond te lopen, veel apen lopen hier gewoon los. Claudia, Medardo en ik zwemmen vanaf Amazonica terug naar de lodge. Aangezien de rivier zo'n modderkleur heeft en je dus geen idee hebt wat er nog meer in de rivier zwemt, is het best spannend. 's Avonds eten we weer bij kaarslicht en praten we na over de dag bij het haardvuur. In het donker naar de Cabana lopen blijft een ramp!

Om 8 uur ontbijt en om 9 uur vertrek. Op de laarzen door de zwetende jungle. Onderweg krijgen we uitleg over medicinale planten. Eerlijk gezegd valt het me een beetje tegen. Ik had veel meer kleuren verwacht. Dat we geen wildlife zouden zien, wisten we, maar ook vogels, vlinders en andere dieren zien we nauwelijks. Na dik 2 uur berg op en af komen aan op een uitkijkpunt; een prachtig uitzicht over het oerwoud. Hier hebben we de keuze; terug of nog 4 uur verder wandelen. Ik kies er voor om terug te gaan, Ardy gaat wel verder. Als we terug zijn, krijgen we een heerlijke lunch, waarna we wat tijd hebben voor onszelf. Vanuit mijn hangmat kijk ik uit over de jungle, in een woord: GEWELDIG! Later gaan we naar Amazoonica (opvanghuis voor dieren) waar we een rondleiding krijgen. Prachtige beesten maar allemaal wel met een trieste geschiedenis. Hier ontmoeten we ook nog het neusbeertje Tika, die liever bij mensen is, dan bij haar soortgenoten. 's Avonds eten we weer bij kaarslicht en gaan we redelijk op tijd naar bed. De jungletocht heeft veel van een ieder gevraagd.

28 oktober

Vanochtend zakken we met de boot de rivier (met stroomversnellingen) de Napo af naar een klein dorpje. We worden ontvangen door het schoolhoofd en de kinderen van het dorp. We geven ze pennen en schriftjes. De kinderen voeren voor ons de dans van de "werkmieren" op en we moeten zelf ook meedoen. Dit tot grote hilariteit van de rest van de uitgelopen bevolking. Daarna voetballen we tegen de kids: Ecuador-Holland 5-0. In het dorp zelf volgen we een spoedcursus keramiek maken. En zien we de slager aan het werk. Ranzig en onhygienisch! 's Middags laat een medewerker van de lodge ons zien hoe ze hier goud zoeken. Daarna gaan we met binnenbanden de rivier af. 's Avonds maken we nog een boottocht by night, maar er is niet veel te zien.

Vanochtend gaan we met de boot naar een dorpje. De schoolkinderen laten ons een lokale dans zien, waarna we zelf ook mee dansen. Die schattige kleine soepele kinderen en die lompe blanke Europeanen, dit is echt een lachwekkend gezicht voor de lokalen. We geven aan het schoolhoofd schriftjes en pennen voor de schoolkinderen. Hierna oefenen we voor het WK. Helaas verliezen we met 5-0. Daarna brengen we een bezoek aan een keramiekbakkerij. Hier een dame zien hoe ze zelf hun keramiek maken. Tijdens onze wandeling door het dorp, zien we de plaatselijke slagerij, waar een koe wordt geslacht. En we kopen onze eerste souvenirs.

's Middags laat de lokale gids ons zien hoe we goou kunnen zoken en daarna zakken we met autobanden de rivier af. De rest van de middag zijn we lekker aan het relaxen. 's Avonds gaan we mee met een boottochtje, maar door het ontbreken van de maan en sterren zien we niets.

29 oktober

Vroeg op om van de jungle naar Banos te gaan. Onderweg stoppen we in een kelin dorpje om wat te eten en te drinken te kopen. De plaatselijke band staat naast de winkel. Dus kort daarna dansen we op straat met de locals. Onderweg stoppen we bij een balsahoutfabriekje en een suikerriet-rumdistilleerderij. Als we de bergen intrekken naar Banos is het ene uitzicht nog mooier dan het andere. We stoppen bij een waterval "La Paican del Diablo" wat de pan van de duivel betekent. Een fikse wandeling om er te komen, maar het is de moeite waard! (ik weet niet of Claudia dit ook vindt). Onderweg stoppen we om met een 'kabelbaan' het dal over te steken. Dit is echt niet te geloven. Een oude dieselmotor drijft het hele gebeuren aan en wordt bestuurd door een 'chauffeur' die aan een gele streep op de kabel ziet of het bakje aan de overkant is. Zo'n ding komt in de westerse wereld nooit door de keuring. Zeer spectaculair!

Vanochtend staan we vroeg op, want we hebben een redelijk lange reisdag voor de boeg. Onderweg stoppen we bij een balsa fabriek waar ze prachtig houtsnijwerk maken. Daarna gaan we naar een 'rumfabriek'. Een stukje verderop stoppen we bij een prachtige waterval. We zakken naar beneden via een originele hangbrug. De tocht weer terug naar boven is erg zwaar, maar het is absoluut de moeite waard. Daarna sjezen we alweer voor 1 Dollar met een kabelbaan over het ravijn. Dit is echt een bijzondere ervaring.

Bij Banos aangekomen kun je gelijk zien dat de vulkaan nog actief is. Hij spuit witte gas en as zachtjes de lucht in. De straten van Banos doen heel gezellig aan. Ons hotel bestaat uit bungalows die tegen een helling aanliggen. Wij hebben de hoogste, wat wel een klimmen is, maar het uizicht over Banos is heel mooi (vooral 's avonds). Na het eten gaan we nog stappen in een van de vele salsabarretjes. Er hangt een hel relaxte goede sfeer.

Rond 16.30 komen we aan in ons hotel in Banos. De Cabanas liggen hoog op de berg wat een behoorlijke klim is, maar het uitzicht over de stad en het dal is grandioos. Na het eten gaan we op

stap. Het kroegje waar we belanden is supergezellig met allerlei soorten muziek; salsa, hiphop, merengue, etc. Stiekem kunnen we nu weer eens onze salsakunsten ongestoord oefenen.

30 oktober

Vanochtend slapen we uit en worden uiteindelijk wakker van het vuurwerk (pijlen), die ze overdag afsteken in verband met een of ander feest. Tijdens de ochtendplas schrik ik me lam van een paard dat ineens staat te briesen voor het badkamerraam. Vandaag staat Banos bekijken en paardrijden op het programma. Het is echt een leuke stad met een gezonde mix van tourisme en lokale activiteiten. Voor het Guy (gebakken cavia) gezien. Deze beesten zijn wel wat groter dan de Hollandse. Het paardrijden is wel grappig, maar niet echt grandioos. Wat ik wel mooi vind om te zien is de heftige gaswolk uitstoot van de vulkaan. Vanavond gaan we vroeg naar bed, omdat we morgen de Cotopaxi op gaan.

Vanochtend slapen we lekker uit. Daarna verkennen we de stad op eigen houtje. Het is gezellig druk en prachtig weer. Dit is echt genieten. Vanmiddag gaan we paardrijden. De rafters zijn terug gekomen van hun spannende tocht en we gaan op pad. Ik vind het eerst best eng, maar langzaam gaat het wel. We laten de paarden even rusten en gaan zelf nog wandelend een stukje verder omhoog. Hier hebben we een prachtig uitzicht over de werkende vulkaant Tungarunqua. We wandelen en klauteren terug door een beekje. Nu ik een beetje gewend ben aan het paard, is de terugweg een stuk makkelijker. 's Avonds gaan we weer lekker uit eten, maar kan ik er helaas door een stevige buikpijn niet zo van genieten.

31 oktober

Vanochtend zitten we om 6.30 uur al in de bus. In een buitenwijk van Banos krijgen we een goed ontbijt. Vervolgens rijden door richting de 'Cotopaxi'. Na een langzame klim komen we aan bij onze hacienda (koloniale boerderij van vroeger). Deze bevindt zich al op zo'n dikke 3 km hoogte. Dit is goed merkbaar wanneer we de rugtassen naar onze kamer moeten sjouwen. We gaan gelijk weer verder naar het natuurpark, waarvan de entree recht tegenover het landgoed van de hacienda ligt. De bus klimt met moeite door het zeer indrukwekkende 'maanlandschap' naar een hoogte van 4500 meter. Hier beginnen al aardig wat mensen last te krijgen van de hoogte. Claudia en ik en nog een stuk of 10 anderen beginnen aan de klim naar 4800 meter, waar zich een klimmershut bevindt. Claudia haakt halverwege af. Helaas spelen haar kuiten weer op. Anders had ze het denk ik wel gehaald. Uiteindelijk haal ik het (met 7 anderen), maar je komt er nu wel achter wat een topsport bergbeklimmen is en hoe vijandig de hoogte kan zijn. Na de overwinningsticker in de hut te hebben opgehaald, lopen we verder naar de gletscher. Het is onbeschrijfelijk hoe geweldig het voelt als je maar met 8 man (en niet op een of ander balkon vol toeristen) in een verlaten landschap naar een enorme muur van ijs staat te kijken. De terugweg valt me ook zwaar, omdat je heuvel af steeds weg zakt in de zwarte asgrond. Eenmaal weer bij de parkeerplaats aangekomen, kunnen we direct op de mountainbikes springen om een downhill afdaling van +- 20 km te maken. In het begin is het even voorzichtig aftasten, maar na enige tijd gaan wij (vooral Claudia) helemaal los! Bij de lunchplek aangekomen haken we af. Een paar anderen (waaronder Monique, ergens in de 70) rijden nog door en leggen in totaal 38 km af. Topprestatie! Teruggekomen in de hacienda zitten we lekker bij het haardvuur in het restaurant. Na het eten laten we op onze eigen kamer de open haard aan steken. Terwijl ik nu dus op lig, knappert het vuur en ik zo lekker in slaap. Topdag!!!

Vanochtend vertrekken we weer vroeg, want we gaan de Cotapaxi op. Rond 12 uur komen we aan op 4500 meter. Er is eigenlijk helemaal niets op enkele plantjes na. Helaas is er erg veel mist en kunnen we de top van de Cotapaxi niet zien. Vol goede moed beginnen we aan de wandeling naar boven. Met licht kloppend hart en hoofd door het tekort aan zuurstof zijn we op weg naar 4800 meter. Helaas op 4650 meter moet ik het opgeven, dit is niet voor mij weggelegd. Happend naar adem en met klappende kuiten moet ik toegeven dat ik de top niet zal halen. Met tranen in mijn ogen besluit ik de rest door te laten gaan en zelf weer terug te lopen. Blijkbaar volg ik het verkeerde pad, want ik kom uit bij een huisje die ik op de heenweg niet heb gezien. De woorden herinnerend van de gids 'blijf op een plek als je de weg kwijt bent, wij gaan je dan zoeken' galmen nog na in mijn hoofd. Alleen in deze desolate omgeving, wetende dat de gids naar boven is en het nog wel even duurt voor hij terug is, besluit ik toch nog een stukje verder te lopen. Gelukkig zie ik een auto met vriendelijke Ecuadoriaan, die zo vriendelijk is om weer naar boven naar de parkeerplaats terug te brengen. In de bus wacht ik met de anderen op onze helden die de gletscher hebben bereikt op 4820 m. Een klein beetje jaloers, maar ook heel trots ben ik op mijn kerel.

En nu dan iets waar ik al die tijd naar heb uitgekeken. Verkleumd door kou en regen beginnen we aan onze downhillmountainbiketour. Wat is dat gaaf, eerst nog wat onwennig en voorzichtig, maar daarna met volle vaart naar beneden. Absoluut maar 1 minpuntje aan deze tocht: door de snelheid is het zo snel voorbij. Onderweg lunchen we bij een meer. Het is nu nog maar een klein stukje downhill, daarna moeten we gewoon fietsen. Ardy en ik besluiten onze vermoeide lichaam wat rust te gunnen. We laden de fiets op de Jeep en gaan het laatste stuk met de bus.

1 november

Vanochtend gaan we er vroeg uit om naar de lokale markt van Latagunga te gaan. Eenmaal aangekomen op de markt staan we echt in het Ecuadoriaanse leven. Van kruiden tot granen, van kevers tot afgehakte koeienkoppen. Alles wordt uitgesteld en te koop aangeboden. Na deze lichte cultuurschok vervolgen we de weg naar het Quilatoakratermeer. Onderweg stoppen we regelmatig om schriftjes, pennen en ballonnen aan de arme bergkinderen te geven. We mogen binnen kijken in een traditionele berghut (een kuil van +- 1 meter die met een strodak erop). De man des huizes laat vol trots zijn cavia's zien. Die heeft hij helemaal zelf gevangen. We lunchen bij het kratermeer en genieten van het uitzicht. Ook gaan we op souvenirsjacht. Vervolgens rijden we door naar Riobamba; een luidruchtige stad met ong. 150.000 inwoners. Hier overnachten we om morgen met de trein naar 'el nariz del diablo' (duivelsneus) te gaan.

We vertrekken weer vroeg om een bezoek te brengen aan een authentieke markt in Latagunga. Het is bijzonder om te zien hoe hier echt alles wordt verkocht. De koeienkoppen liggen op straat, de bonen worden uit grote zakken verkocht en de bergbewoners verkopen kevers, die je lekker kunt frituren. We vervolgen onze weg naar Quilatoa kratermeer. We rijden door een prachtig berglandschap waar de echte 'arme' Ecuadorianen wonen. We gaan op bezoek bij een gezin. Hun hut is niet meer dan een kuil, waar riet en modder de overkapping maken. Hoeveel jaar gaan we hier terug in de tijd? Wel bewonderenswaardig hoe trots deze man is op zijn bezittingen en gezin. Trots laat hij zien dat hij 3 cavia's heeft, hij is dus best een rijk man. Hier kunnen we in Nederland een boel van leren. Onderweg delen pennen en schriftjes uit aan de kinderen. Het plan was om bij het meer te picknicken, maar helaas het regent. Gelukkig regelt Medardo een binnenlocatie voor ons. Het meer is prachtig en we oefenen op onze onderhandelingsvaardigheden, want ook in Ecuador weten ze dat ze bij een toeristenplek geld kunnen verdienen. We rijden door naar Riobamba. Niet echt ons stekkie; een vieze, erg drukke stad, maar we doen dit met een doel...

2 november

Om 5.45 uur vertrekken we uit het hotel om op de trein te stappen. Doordat we vroeg zijn opgestaan, zij we een van de eersten, dus we hebben mooie plekken. 7.00 uur vertrekt de trein voor een 140 km lange treinrit naar de duivelsneus. Dit stuk spoor staat bekend als het meest hachelijke en gedurfde traject ter wereld. De uitzichten zijn grandioos en Claudia vermaakt zich opperbest met pennen en schriftjes naar de kinderen, die langs het spoor staan, gooien. Je ziet onderweg heel veel steen en gruis van de hellingen en rotswanden vallen door de trillingen van de trein. Ook op de wagon valt een portie, maar Claudia en ik kunnen ons net op tijd in veiligheid brengen. Marjolein (een medereiziger) heeft minder geluk en heeft een flinke snee in haar hoofd. Gelukkig zijn er twee (Zweedse ?) artsen op de trein, die haar behandelen. Het laatste stuk naar en op de duivelsneus is het meest spectaculair met steile afgronden en grote dieptes. Op een bepaald stuk moet de trein op wissels heen en weer steken om de helling af te komen. Eenmaal beneden gaan we weer terug over de naar het laatste station wat we hadden aangedaan. Omdat we dit stuk nu al kennen, is het een beetje een lange zit, maar al met al een spectaculaire ervaring. Na de treinrit gaan we naar ons overnachtingadres in Huigra. Deze authentieke Spaanse hacienda valt behoorlijk tegen. De kamers zijn vies, de bedden slecht, het eten matig en de prijzen sky-high. Gelukkig blijven we hier maar een nacht.

Dit keer staan we heeeeel vroeg op (4.45 uur). We gaan met de trein naar Aulusi om vervolgens de duivelsneus te nemen en we willen natuurlijk een mooi plekje. Gelukkig zijn we op tijd en hebben we alle keuze. We installeren ons op het dak. Ook lopen er verkopers over het dak om koffie en eten te verkopen. De trein vertrekt redelijk op tijd en gespannen wachten we af. We rijden eerst een stukje door de stad en dan door het platteland. Langs de rails staan allemaal zwaaiende kindertjes. Ze hopen dat je ze iets toegooit. Zeer verantwoord gooien we pennen en zeepjes in plaats van snoepgoed. Het is leuk om te zien hoe blij de kindjes zijn. Vervolgens rijden we het Andesgebergte in. Wat een prachtige uitzichten, we rijden door groene valleien en kloven. Wanneer we langs een rotswand rijden, vallen er brokken steen naar beneden. Hoewel de meesten op tijd weg kunnen duiken, blijkt dat Marjolein flink geraakt is. Ze bloed hevig, de trein wordt stil gezet, zodat ze van het

dak af de coupe in kan. De trein rijdt weer verder om vervolgens toch weer te stoppen. Er zijn twee doctoren 'aan boord' en zij hechten haar hoofdwond. Het loopt allemaal met een sisser af. De duivelsneus is bijzonder, maar na 5 uur ben ik het ook wel een beetje zat. Weer terug in Aulasi stappen we in de bus en gaan weer verder naar onze hacienda in Huigra. De omgeving en locatie zijn echt prachtig. Helaas valt de service erg tegen.

3 november

Na een slechte nacht en een matig ontbijt in de open lucht, vertrekken we naar Inca Pirca. Dit is de (tot nu toe bekende) enige Inca ruïne in Ecuador. Ter plekke valt het me qua grote wat tegen. Wat me wel fascineert is de nauwkeurige bouwstijl van de Inca's. Alle stenen passen naadloos op elkaar. Er zijn ook nooit gereedschappen gevonden, dus men weet nog niet hoe ze het hebben gemaakt. In de omgeving van Incapirca leven nog steeds afstammelingen van de Inca's namelijk de "Canaris". Deze mensen zijn bijzonder klein en willen niet gefotografeerd worden, omdat ze denken dat dan hun ziel wordt afgenomen. De reis eindigt vandaag in Cuenca, een grote stad met nog veel koloniaal verleden. Vandaag is hier een feestdag in verband met zoveel jarig onafhankelijkheid van de stad. Het hotel is heel mooi al is allee onze kamer wel wat klein. 's Avonds willen we pinnen maar om een of andere reden wil dit niet lukken. Het feest van Cuenca op het centrale plein is net zo saai als een Kamper-uitdag.

Vandaag vertrekken we naar Inca Pirca. Hier staat een tempel van de maan van de Canaris en een tempel van de zon van de Inca's. Leuk om te zien, maar om heel eerlijk te zijn, is dit niet echt mijn ding. We reizen verder naar Cuenca. We zijn er rond 16 uur en hebben dus nog even de tijd om het stadje te bekijken en lekker geld uit te geven. 's Avonds is het feest in Cuenca (stichting van Cuenca), maar de muziek bekoort ons niet en we besluiten dan maar om eens lekker op tijd naar bed te gaan.

4 november

Easy dagje. Lekker uitslapen. Alleen een zompig hoofd door te weinig verse lucht in onze kamer. Op eigen tempo bekijken we Cuenca. Een mooie stad met nog heel veel koloniale gebouwen. Het pinnen wil nu wel lukken. We belanden per ongeluk op een soort woon- en decoratiebeurs en zien heel veel leuke dingen. Verder kopen we veel souvenirs.

Vandaag gaan we lekker zelfstandig Cuenca verkennen. We treffen een kunstmarkt en een lokale beurs. Erg leuk. Het regent en ik ben niet helemaal fit. Desondanks hebben we een heel leuke dag. Cuenca is een gezellige drukke, maar niet echt criminele stad. Vanavond gaan we op slijk we eten maar liefst voor 25 Dollar en dat is heel wat voor Ecuadoriaanse begrippen.

5 november

Vanochtend staan we redelijk vroeg op om een binnenlandse vlucht van Cuenca naar Quito te maken. Het inchecken verloopt bijzonder chaotisch, maar dat schijnt normaal te zijn. De vlucht is erg kort (+/- 40 min.) maar wel erg mooi. Boven de wolken steken de toppen van de Chimborazza, de Cotapaxi en een nog een paar grote vulkanen uit. Een bijzonder gezicht! Na aankomst in Quito gaan we naar een mooi uitzichtspunt waar je pas echt goed kunt zien hoe groot en langwerpig de stad is. Vervolgens bezoeken we het oudste kerkhof van Quito. Hier hebben een soort 'flats' om de doden in op te baren in verband met ruimtegebrek en kostenbesparing. Bizar! Daarna gaan we nou het oude "koloniale" centrum van Quito. Dit deel staat bekend om zijn criminaliteit. Dit voel je ook meteen als je er rondloopt. Heel veel grijpgrage jongetjes en schoenpoetsertjes die je nauwlettend in de gaten houden. Heel veel mooie gebouwen e.d. maar om dat je niet echt op je gemak rondloopt, geniet ik er niet zo veel van. Vervolgens bezoeken we in de buurt van het hotel een kunst & soeveniermarkt. We kopen er wat spullen. 's Avonds gaan we met de hele groep uit eten en nemen afscheid van de mensen die naar de Galapagos eilanden gaan.

Vandaag vliegen we terug naar Quito. In tegenstelling tot schiphol gaat hier alles veel gemakkelijker en sneller. Het is helaas bewolkt en we zien vanuit het vliegtuig niet zo veel. Gelukkig torenen de Cotopaxi en Chiboraza hoog boven de wolken uit. We staan dan ook alweer om 9.15 uur op het vliegveld van Quito. We bezoeken de oude stad van Quito. Er zijn veel prachtige gebouwen en kathedralen te zien uit de Spaanse koloniale tijd. Verder zijn we voornamelijk druk met het letten op onze spullen, want overal wordt je in de gaten gehouden. Ik vind het zielig om te zien hoeveel kindjes er zijn om je schoenen te poetsen of snoepjes te verkopen. We willen natuurlijk niet meewerken aan kinderarbeid (straks verdienen ze meer dan pa in de fabriek) en laten ze links liggen, maar ik vind het wel sneu. We gaan terug naar het nieuwe gedeelte van Quito en belanden op een kunstmarkt en een

toeristenmarkt. Erg leuk om te zien, maar we genieten voornamelijk van het slenteren door de stad met de zon op onze bol. Na het eten duiken we nog even een kroegje in. Het uitgaansleven van Quito is erg druk, maar gezellig en de spotgoedkope mixjes bevatten veel alcohol.

6 november

Met de bus vertrekken we richting Mindo. Een mooie rit van +- 2 uur waarbij we steeds dieper het nevelwoud intrekken. Vanaf de grote weg naar Mindo zelf worden we vervoerd met een pick-up. Mindo zelf is een klein slaapstadje waar veel vogelliefhebbers komen. Ons huis is geweldig! Midden in de natuur. En in de gemeenschappelijke ruimte hangen relaxte hangmatten. Ze hebben hier voerbakjes opgehangen voor de kolibries, waardoor wij er genoeg te zien krijgen. 's Avonds bij het uit eten gaan blijkt dat Mindo een behoorlijk aantal alcoholisten heeft.

Vanochtend vertrekken de Galapagos mensen vroeg. Wij vertrekken rond 9.30 uur naar Mindo. Het openbaar vervoer blijkt een redelijk luxe touringcar en na 2 uurtjes zijn we er al. We komen aan in een verlaten toeristendorpje en slapen in een groot huis met een veranda met hangmatten en uitzicht op een kolibrietuin. De omgeving is hier weer heel anders. Veel groen, bossen en 's avonds daalt de nevel in het woud wat een sprookjesachtig effect geeft. We bezoeken een vlindertuin en genieten van een heerlijke lunch. De bewoners van dit stadje hebben op de avond dat wij er zijn voornamelijk twee hobby's: zuipen en vechten.

7 november

Al om 5.45 uur beginnen we aan een wandeling om vogels te spotten. Al snel blijkt dat dit niet aan ons besteed is. Zonde van de tijd en energie. Ik merk trouwens dat Claudia vermoeid wordt, dus een paar dagen strand komt niet ongelegen. Na het ontbijt op de veranda. Met de pick-up weer richting bushalte. Daarna een lange bezwete rit in een niet al te schone bus naar Atacamas. Eenmaal aangekomen heb ik een beetje gemengde gevoelens. Het ziet er allemaal rommelig en vies uit. 's Avonds op de "Boulevard" voel ik me al meer happy. Gezellige barretjes op en aan het strand, goede muziek en een relaxed sfeertje.

Vandaag staan we weer vroeg op (5.00 uur). We gaan vogels spotten. We zien enkele mooie exemplaren, maar echt iets bijzonders zien we niet. We gaan daarna ontbijten met een prachtig uitzicht op de snel fladderende kolibries. En vervolgen onze weg richting de kust. Met een pick-upje worden we weer naar de weg gebracht. Hier pikt de bus ons weer op. Na een tocht van 5 uur komen we aan in Atacamas. Hier zullen we ons de komende dagen gaan vermaken.

8 november

Lekker dagje niets doen! 's Ochtends slapen we lekker uit en genieten we van een heerlijk ontbijt (zacht soort stokbrood met ham, kaas, sla en een sausje) Daarna duiken we een internetcafé in. 's Middags hangen we aan het strand. Het is hier echt laagseizoen, want we zijn de enigste blanken op het strand. Ook zijn er veel winkeltjes en barretjes gesloten. De lucht is flink bewolkt, maar echt erg is dat niet, want het brand nog flink op de huid. We geven een strandstoelverhuurder nog een spoedcursus engels. 's Avonds slempen we cocktailtjes in een van de barretjes aan het strand. Ter plekke ondervinden we hoe smerig de mensen hier zijn. Ze zeiken net buiten de bar gewoon op het strand!

Atacamas biedt niet veel meer dan een strand, warm (bewolkt) weer, eten, drinken en barretjes. We doen dan ook niet veel meer dan hiervan genieten. Doordat het doordeweeks en buiten het seizoen is, is het dorp heel rustig. Swingende salsa-avonden zijn er dus niet bij, maar de goedkope cocktails maken een hoop goed. Op

9 november

Vanochtend maken we een boottocht langs de kust van Atacamas en het rustige dorpje Sue. Hier varen we een riviertje op waar heel veel pelikanen, leguanen, rode krabben en fregatvogels in de begroeiing zitten. In het haventje zie we hoe de vissers een haai en een rog aan het fileren zijn. Onderweg naar een eilandje komen we nog een vissersboot tegen waar twee flinke haaien in liggen. Eigenlijk is de vangst van haaien verboden. Maar deze mensen verdienen er ongeveer 750 mee, terwijl het onderhoud van een gezin ongeveer 20 dollar per week is. Dan is de keuze natuurlijk snel gemaakt. De rest van de dag hangen we aan het zwembad. We lezen en slapen wat. 's Avonds drinken we weer cocktails in een van de (lege) barretjes aan het strand.

We gaan toch niet iets 'actiefs' doen. We gaan met een boottochtje mee. We zien fregatvogels, blauwvoetjan-van-gentjes, leguanen, pelikanen en de vangst van een haai en een rog. De mensen zijn niet blij dat wij dit zien. Haaienvangst is nou eenmaal verboden, maar ja geef ze eens ongelijk. Men leeft hier van 20 dollar per week en een haai levert 750 dollar op.

10 november

Uitgeslapen, geluierd, tas ingepakt en 's middags vertrokken met het vliegtuig in plaats van de bus naar Quito. 's Avonds vieren we de verjaardag van Jacqueline in een trendy restaurant. Het is op zich heel gezellig, maar het gelul in de groep begint me te irriteren. Claudia voelt zich niet zo erg happy (hoogte + vermoeidheid), dus redelijk bijtijds op de hotelkamer.

We vertrekken weer naar Quito. We hebben gezamenlijk besloten om te gaan vliegen. Dit kost maar 40 dollar p.p. en dat scheelt ons dan 7 uur in de bus hangen.

...helaas heb ik de rest van de reis niet meer mijn reisdagboek bijgehouden.

11 november

Vanochtend rijden we naar Otavalo. Onderweg stoppen we bij een kratermeer van Cotacachi. Weer een prachtig uitzicht en een snijdende koude wind. Vervolgens rijden we door naar een stadje waar ze veel leer verkopen (ik ben de naam kwijt). Hier eten we en gauw blijkt dat de schnitzels ook van leer zijn. Later in de middag komen aan in ons hotel/hacienda. Een vervallen spoorlijn loopt dwars door het terrein en wordt door de "locals" gebruikt als hoofdweg naar het dorp. 's Avonds zitten we nog even bij de open haard in het restaurant. Claudia is grieperig en futloos, dus we gaan vroeg onder de wol.

12 november

Zeer vroeg op om naar de authentieke beestenmarkt van Otavalo te gaan. Cultuurshock! WE lopen door de stront en modder tussen de koeien en varkens door. Veel "locals" lopen trouwens gewoon op de blote voeten. Echt ranzig. Een paar engelse toeristen kopen (voor de lol) een kalfje voor 45 dollar en verkopen deze ook weer. Uiteindelijk koopt een jonge vrouw hem voor (maar) 15 dollar. Tussen de beesten wordt ook etenswaar verkocht. Bizar! 's Middags bezoeken we de toeristenmarkt van Otavalo. Enorm veel kraampjes, maar wel veel van hetzelfde. We kopen veel alpacasjaals. De sfeer op de markt is leuk al wordt je wel gek van de verkopers. Zo gauw je ergens kijkt, pakken ze het gelijk. En laten ze je ook nog andere modellen zien terwijl je dit helemaal niet wilt. In de namiddag gaan we weer richting Quito. 's Avonds eten we met de hele club tapas en drink ik Heineken. Errug lekker!

13 november

De grote aftocht naar Nederland. Eenmaal aangekomen op het vliegveld, blijkt dat we een forse vertraging hebben en ook nog een extra tussenstop op Gayaguil. Gelukkig mogen we na het inchecken nog van het vliegveld af en zijn we nog even naar de grote shoppingmall van Quito geweest.